

Sygn. akt IV K 160/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Katarzyna Aryż

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 31 maja 2017 r.

sprawy:

- **L. O.**, s. R. i D. z d. M., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 04 września 2016 r. w W. przy ul. (...) na terenie klatek schodowych na poziomach 0, 1, 2 oraz 3 działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. dokonał uszkodzenia licznika trójfazowego pomiaru energii elektrycznej, siedmiu skrzydeł drzwi klatkowych i korytarzowych, dwóch szyb wzmocnionych w drzwiach na parterze, pięciu skrzynek pocztowych na parterze oraz uszkodzenia glifu w oknie na klatce schodowej na III piętrze poprzez wyłupanie krawędzi między glifem a ścianą, gdzie wartość strat oszacowano na kwotę 1101,98 zł na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej (...) ul. (...) w W.

tj. o czyn z art.288 § 1 kk,

- **M. G.**, s. T. i M. z d. W., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

1) w dniu 04 września 2016 r. w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do klatki schodowej nr I oraz do klatki schodowej nr II poprzez wybite w nich szyb, gdzie wartość strat oszacowano na kwotę 640 zł na szkodę (...) Spółdzielni Mieszkaniowe (...) ul. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

2) w dniu 04 września 2016 r. w W. przy ul. (...) na terenie osiedlowego parkingu dokonał uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) poprzez rozbicie przedniej szyby, wgniecenie i zarysowanie przedniej maski oraz zarysowanie przedniego zderzaka oraz uszkodzenie przedniego lewego reflektora powodując straty w kwocie 5700 zł na szkodę R. S.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

3) w dniu 04 września 2016 r. w W. przy ul. (...) na terenie klatek schodowych na poziomach 0, 1, 2 oraz 3 działając wspólnie i w porozumieniu z L. O. dokonał uszkodzenia licznika trójfazowego pomiaru energii elektrycznej, siedmiu skrzydeł drzwi klatkowych i korytarzowych, dwóch szyb wzmocnionych w drzwiach na parterze, pięciu skrzynek pocztowych na parterze oraz uszkodzenia glifu w oknie na klatce schodowej na III piętrze poprzez wyłupanie krawędzi między glifem a ścianą, gdzie wartość strat oszacowano na kwotę 1101,98 zł na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej (...) ul. (...) w W.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

orzeka:

I. oskarżanego **L. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu **L. O.** okres zatrzymania w sprawie od dnia 04.09.2016 godz. 6:30 do dnia 05.09.2016 godz. 18:10, z tym ustaleniem, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 2 (dwóm) dziennym stawkom grzywny,

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **L. O.** obowiązek naprawienia szkody w połowie poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) kwoty 550,99 (pięćset pięćdziesiąt 99/100) złotych,

IV. oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu w pkt 1 i za to na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

V. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **M. G.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 1 a/o w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) kwoty 640 (sześćset czterdzieści) złotych,

VI. oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu w pkt 2 i za to na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

VII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **M. G.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 2 a/o w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego **R. S.** kwoty 5700 (pięć tysięcy siedemset) złotych,

VIII. oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu w pkt 3 i za to na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

IX. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **M. G.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 3 a/o w połowie poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) kwoty 550,99 (pięćset pięćdziesiąt 99/100) złotych,

X. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego **M. G.** w pkt IV, VI i VIII wyroku kary grzywny i wymierza mu karę łączną grzywny w ilości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

XI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zalicza oskarżonemu **M. G.** okres zatrzymania w sprawie od dnia 04.09.2016 godz. 6: 30 do 05.09.2016 godz. 19:20, z tym ustaleniem, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 2 (dwóm) dziennym stawkom grzywny,

XII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa wydatki od oskarżonego **L. O.** w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych oraz 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty,

XIII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa wydatki od oskarżonego **M. G.** w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych oraz 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W nocy z dnia 3 na 4 września 2016 roku Ł. O. i M. G. spożywali alkohol w postaci piwa i wódki. Razem z nimi była M. W. i jeszcze jedna koleżanka o nieznanym personaliach. W trakcie spotkania M. W. wyznała, że miała partnera, który ją kilka razy uderzył. Mężczyzna ten o pseudonimie (...) miał mieszkać na terenie dzielnicy U. w W. przy ul. (...). Wszyscy w czwórkę pojechali pod ten adres, na miejscu byli przed godziną 6:00.

O godzinie 5:38 w dniu 4.09.2016 r. Ł. O. i M. G. weszli na klatkę schodową budynku wielorodzinnego przy ul. (...) w W.. Po chwili mężczyźni wyszli na zewnątrz, następnie ok. godz. 5:46 razem z nimi do klatki weszła M. W., która wskazała im drzwi lokalu mieszkalnego nr (...), po czym wyszła z klatki i razem z inną kobietą oddaliła się.

Ł. O. miał przy sobie kastet i zaczął uderzać w drzwi wejściowe do mieszkania nr (...). M. G. rzucił w te drzwi stojącym na klatce schodowej rowerem, następnie zaczął je kopać. Mężczyźni zachowywali się agresywnie. Zdejmowali z zawiasów drzwi klatkowe i korytarzowe i rzucali nimi o podłogę. Na skutek ich działań uszkodzone zostały nie tylko drzwi, ale także gładź w oknie na klatce schodowej. Ponadto mężczyźni uderzali i kopali w inne urządzenia znajdujące się na klatce: licznik pomiaru energii, skrzynki pocztowe. W drzwiach na parterze wybili dwie szyby.

(wyjaśnienia oskarżonych Ł. O. 99-101,196-197, wyjaśnienia oskarżonego M. G. 106-108, 202-203, zeznania świadka K. R. k. 71, protokół oględzin nagrania 173-177)

Łączna wartość szkód wyrządzonych przez Ł. i M. G. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) wynosi 1 101,98 zł.

(Pismo ze Spółdzielni (...) wraz z rachunkami k. 187-192).

Mężczyźni wyszli z klatki ok. godziny 6:00.

Idąc ulicą (...) wyrwał z chodnika kratkę kanalizacyjną i rzucił ją w samochód stojący na parkingu przyległym do budynku nr (...) przy ul. (...). (...), marki S. (...) o nr rej. (...) było koloru srebrnego i oznakowane było jako taksówka. Jego właścicielem był R. S.. Na skutek uderzenia w auto kratką kanalizacyjną doszło do rozbicia przedniej szyby, wgniecenia i zarysowania przedniej maski oraz zarysowania przedniego zderzaka oraz uszkodzenia przedniego lewego reflektora. W wyniku działań M. G. powstały szkody o łącznej wartości 5 700 złotych.

(wyjaśnienia oskarżonego M. G. 106-108,202-203, zeznania świadka R. S. k. 22, pismo z C. dot. kosztów naprawy k. 182)

Idąc dalej M. G. wybił dwie szyby w drzwiach wejściowych do klatki schodowej nr I i do klatki schodowej nr II budynku wielorodzinnego przy ul. (...) w W.. Swoim zachowaniem wyrządził szkodę na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) na kwotę 640 złotych.

(wyjaśnienia oskarżonego M. G. 106-108,202-203, zeznania świadka T. P. k. 61-62, rachunek nr (...)).

M. G. w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości – pomiar wykonany o godz. 07:04 wykazał 0,79 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Ł. O. również był w stanie nietrzeźwości – pomiar wykonany o godz. 6:59 wykazał 0,95 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

(protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 33, 42, świadectwo wzorcowania k. 34)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych dowodów oraz: zeznań świadków T. S. (k. 5-6), R. K. (k. 12-13), T. Ł. (k. 54-55), G. B. (k. 56-57), notatki urzędowej (k. 1, 11), protokołu oględzin miejsca (k. 8-9), protokół oględzin (k. 25-28), notatka urzędowa 9k. 29), protokół zatrzymania osoby M. G. 9k. 30), protokół oględzin osoby

(k. 35-37), protokół zatrzymania osoby Ł. O.(k. 39), protokół oględzin osoby (k. 43-46), protokół oględzin miejsca (k. 48-50);

Ł. O. ma 23 lata. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem organizatorem reklamy. Jest zatrudniony i z tego tytułu osiąga miesięcznie dochody w wysokości 2.500 złotych. Jest kawalerem i nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Nie był dotychczas karany.

(dane oskarżonego Ł. O. podane w toku przesłuchania k. 196, karta karna k. 76).

M. G. ma 22 lata. Ma wykształcenie gimnazjalne. Jest zatrudniony i z tego tytułu osiąga miesięcznie dochody w wysokości ok. 2.500 – 3.000 złotych. Jest kawalerem i nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Dotychczas nie był karany.

(dane oskarżonego M. G. podane w toku przesłuchania k. 202, karta karna k. 80).

Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 5 września 2016 roku Ł. O. przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że razem z kolegą M. G. wcześniej spożywał alkohol w postaci wódki i piwa. Do bloku przy ul. (...) pojechali, ponieważ chcieli wyjaśnić pewną sytuację z mężczyzną o pseudonimie (...). Razem z nimi była także koleżanka z pracy M. W., która to miała wskazać, gdzie mieszka ten mężczyzna. Podejrzany wyjaśnił, że razem z M. G. uderzali w drzwi mieszkania nr (...) albo (...), jednak w/w nie otwierał. Wtedy to M. G. zaczął demolować klatkę schodową. Zniszczone zostały na pewno liczniki, skrzynki na listy, szyby w drzwiach i drzwi klatkowe. Podejrzany jednak wskazał, że on jedynie uderzał w drzwi do mieszkania mężczyzny o pseudonimie (...) i nie niszczył innych rzeczy. Uderzając w drzwi miał nałożony kastet, który wcześniej znalazł. Po wyjściu z klatki, zaczepił ich chłopak, który był bez koszulki. Doszło między nimi do krótkiej wymiany zdań. Podejrzany, przyznając się do zarzucanego mu czynu, wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze, tj. skazanie go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną w wysokości 20 złotych, a także orzeczenie obowiązku naprawienia szkody i zasądzenie kosztów sądowych (k. 101).

Przesłuchany po raz kolejny w dniu 26 stycznia 2017 roku Ł. O. przyznał się do zarzucanego mu czynu, podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia oraz wnioski o dobrowolne poddanie się karze (k. 197).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom złożonym w toku postępowania przygotowawczego przez Ł. O. w zakresie okoliczności poprzedzających zdarzenia z dnia 4 września 2016 r., tj. faktu spożywania alkoholu razem z M. G., a także co do powodów, dla których mężczyźni udali się do bloku przy ul. (...). Uwadze Sądu jednak nie uszedł fakt, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach starał się pomniejszyć swoją winę i fakty związane z niszczeniem mienia przedstawiał w sposób subiektywny, podkreślając, że on nie dokonywał uszkodzeń mienia – poza uderzeniem kastetem w drzwi wejściowe do jednego z mieszkań. Taka wersja zdarzenia odnosząca się do zarzucanego czynu przedstawiona przez oskarżonego jest niezgodna z nagraniem z kamer monitoringu zainstalowanych w bloku, na których widać oskarżonego, który razem z M. G. dokonuje uszkodzeń na klatce schodowej. Tym samym należy uznać, że oskarżony w tej części swoich wyjaśnień próbował umniejszyć swoją winę oraz udział w zdarzeniu. Niemniej jednak oskarżony w następnych wyjaśnieniach przyznał się do winy, mając pełną świadomość konsekwencji z tym związanych. Sąd dał wiarę przyznaniu się Ł. O. do winy, albowiem w świetle całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – Sąd doszedł do przekonania, iż przyznaje się on do zdarzeń, które znajdują w nim potwierdzenie. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które nakazywałyby odmówić temu przyznaniu się przymiotu wiarygodności. Ponadto, w ocenie Sądu fakt przyznania się potwierdza, iż oskarżony rzeczywiście dopuścił się zarzucanego mu czynu, biorąc pod uwagę dowody w sprawie, byłoby bowiem niezgodne z doświadczeniem życiowym oraz zasadami logicznego rozumowania, by osoba, która nie była sprawcą, zgodziła się naprawić szkodę na rzecz domniemanego pokrzywdzonego, a także ponieść odpowiedzialność karną.

M. G. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 5 września 2016 roku przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że na miejsce zdarzenia udał się razem z kolegą Ł. O. i koleżanką M. W., ponieważ w bloku przy ulicy (...) mieszkał były partner M. W., który – jak wynikało z relacji kobiety – kilkakrotnie ją uderzył, co podejrzani

chcieli z nim wyjaśnić. M. W. pokazała im gdzie mieszka ten mężczyzna. Dalej w swoich wyjaśnieniach podejrzany wskazał, że razem z Ł. O. uderzali w drzwi wejściowe do mieszkania, jednakże nikt nie otwierał. Uszkodzili drzwi do mieszkania, a także drzwi na klatkę. Ponadto podejrzany wyjaśnił, że pod wpływem alkoholu wpadł w furie i był agresywny. Uszkodził liczniki, skrzynki na listy, zdejmował z zawiasów drzwi, wybijał szyby. Tak samo zachowywał się po wyjściu z klatki. Wyrwał kratkę kanalizacyjną i rzucił nią w samochód m-ki S. (...), wybił także szyby w drzwiach do innej klatki. Po drodze doszło do krótkiej wymiany zdań z napotkanym mężczyzną, który nie miał na sobie koszulki. Podejrzany, przyznając się do zarzucanego mu czynu, wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze, tj. skazanie go za każdy z zarzucanych czynów na kary grzywny w wymiarze po 100 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną w wysokości 20 złotych – kara łączna 180 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną w wysokości 20 złotych, a także orzeczenie obowiązku naprawienia szkody i zasądzenie kosztów sądowych (k. 107).

Przesłuchany po raz kolejny w dniu 30 stycznia 2017 roku M. G. przyznał się do zarzucanego mu czynu, podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia oraz wnioski o dobrowolne poddanie się karze (k. 203).

Sąd dał wiarę przyznaniu się oskarżonego M. G. do popełnienia zarzucanych mu czynów, albowiem w świetle okoliczności faktycznych wynikających z całokształtu ujawnionego materiału dowodowego - Sąd doszedł do przekonania, iż przyznaje się on do zdarzenia, które rzeczywiście zaistniało i znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym. Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności, które nakazywałyby odmówić temu przyznaniu się przynajmniej wiarygodności. Zdaniem Sądu oskarżony szczerze uznał swoją winę i zrozumiał niewłaściwość swojego postępowania.

Zeznania R. S. (k. 21-22), T. P. (k. 61-62) oraz K. R. (k. 70-72) Sąd uznał za zasługujące na wiarę w całości. Zeznania pokrzywdzonych były spójne, logiczne i konsekwentne, nadto korelują z wyjaśnieniami oskarżonych, którzy to nie kwestionowali faktu dokonania poszczególnych uszkodzeń mienia, a także z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Pokrzywdzeni nie byli co prawda bezpośrednimi, naocznymi świadkami zdarzeń z dnia 4 września 2016 roku, jednakże w sposób rzetelny i skrupulatny opisali zaistniałe uszkodzenia, a także wartość poniesionych szkód. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do podważenia wiarygodności pokrzywdzonych. Z analizy akt sprawy w żaden sposób nie wynika, aby istniał jakikolwiek racjonalny powód ku temu, by pokrzywdzeni fałszywie obciążali oskarżonych. Zeznania te zatem zasługują na wiarę i stanowią podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom funkcjonariuszy Policji T. S. (k. 5-6) oraz T. Ł. (k. 54-55). Pierwszy z nich, pełniąc służbę, brał udział w interwencji na miejscu zdarzenia, tj. w bloku przy ul. (...) w W.. Drugi z funkcjonariuszy Policji dokonał zatrzymania oskarżonych podczas penetracji terenu, wykonywanej w związku z dokonanymi uszkodzeniami mienia. Zeznania funkcjonariuszy dotyczą okoliczności bezspornych. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które mogłyby podważyć wiarygodność przedstawionych przez nich okoliczności. Podkreślić przy tym należy, iż świadkowie ci są osobami bezstronnymi. Działali w ramach wykonywania obowiązków służbowych, jako funkcjonariusze policji. Nie są w żaden sposób związani z oskarżonymi i nie mają interesu w obciążaniu ich. W ocenie Sądu zeznania te zasługują na wiarę i stanowią podstawę do ustalenia stanu faktycznego, pozwalając jednocześnie na prawidłową ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych i ich przyznania się do winy.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadków R. K. (k. 12-13) oraz G. B. (k. 56-57), które co prawda nie były naocznymi świadkami niszczenia mienia, ale bezpośrednio po zdarzeniu widziały mężczyzn, jak oddalali się od bloku przy ulicy (...) w W.. W swoich zeznaniach kobiety opisały wygląd sprawców. W ocenie Sądu zeznania te są wiarygodne i nie zawierają sprzeczności, ponadto są precyzyjne i szczegółowe. Zeznania, te zasługują zatem na wiarę i stanowią podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły zgromadzone dokumenty materialne – załączone do aktu oskarżenia, opisane na k. 224 - i uznane za ujawnione w sprawie w trakcie posiedzenia w dniu 31 maja 2017 r.. Dowody te nie dały w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw, by kwestionować je pod względem wiarygodności i fachowości, zostały sporządzone zgodnie

z odpowiednimi przepisami, przez powołane do tego instytucje bądź funkcjonariuszy i korzystają z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń. Strony nie kwestionowały ich wartości dowodowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że zarówno oskarżony Ł. O., jak i oskarżony M. G., popełnili zarzucane im czyny i pozwala bez żadnych wątpliwości na uznanie ich winy za udowodnioną.

Zgodnie z art. 288 § 1 k.k. kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przechodząc do analizy znamion przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. stwierdzić należy, że zachowanie sprawcy przybierać może różne formy, które wyliczone zostały w powołanym przepisie, i polegać na niszczeniu, uszkadzaniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy - oddziaływanie na cudzą rzecz w inny sposób nie wypełnia znamion typu czynu zabronionego, o którym mowa w art. 288 § 1 k.k. Przepis wymaga przy tym, aby zachowanie zwrócone było przeciwko cudzej rzeczy.

Uszkodzenie jako znamię czynnościowe przestępstwa określonego w art. 288 § 1 kk polega na takiej zmianie materii rzeczy, po powstaniu której nie można wykorzystywać tej rzeczy dla celów, dla których była pierwotnie przeznaczona. Uszkodzenie ma miejsce zarówno wówczas, gdy niemożność wykorzystywania rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem ma charakter trwały, jak i wtedy, gdy niemożność normalnego wykorzystywania rzeczy ma charakter czasowy (przejściowy).

Analiza materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, że oskarżeni wypełnili wszystkie znamiona powyższego występku.

W realiach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że oskarżeni Ł. O. oraz M. G., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali licznych uszkodzeń na terenie klatki schodowej bloku przy ul. (...) w W. na poziomie 0 oraz na 1, 2 i 3 piętrze. Oskarżeni swoim działaniem uszkodzili licznik trójfazowy pomiaru energii elektrycznej, siedem skrzydeł drzwi klatkowych i korytarzowych, dwie szyby wzmocnione w drzwiach na parterze, pięć skrzynek pocztowych na parterze oraz uszkodzili glif w oknie na klatce schodowej na III piętrze poprzez wyłupanie krawędzi między glifem a ścianą. Zakres uszkodzeń został ustalony w toku przeprowadzonych w miejscu zdarzenia oględzin. Oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych mu czynów, mając pełną świadomość konsekwencji z tym związanych. Sąd uznał, że przyznanie się było szczere i zgodne z prawdą, gdyż powyższe okoliczności potwierdzone są obiektywnymi dowodami, tj. nagraniami z kamer zainstalowanych na klatce schodowej. Na nagraniach tych widoczne jest zaś zachowanie oskarżonych oraz fakt popełnienia przez nich przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.

Co do wartości szkody wyrządzonej na klatce bloku przy ul. (...) przez oskarżonych, została ona wykazana przez pokrzywdzonego złożonymi do akt sprawy rachunkami i fakturami, z których wynika łączny koszt naprawy dokonanych zniszczeń wyniósł 1.101,98 złotych (k. 187-192).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także mając na uwadze fakt, że oskarżony M. G. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, należy stwierdzić, że oskarżony ten popełnił w dniu 4 września 2016 roku jeszcze dwa czyny zabronione, wypełniając swoim zachowaniem znamiona występku z art. 288 § 1 k.k.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że M. G. dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do klatki schodowej nr I oraz do klatki schodowej nr II w boku przy ulicy (...) w W., poprzez wybicie w nich szyb. Wartość wyrządzonej przez oskarżonego szkody oszacowano na kwotę 640 złotych. Pokrzywdzony, (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) dołączył do akt sprawy rachunek nr (...) za usługę dorobienia szyb zespolonych bezpiecznych na klatkach schodowych. Rachunek ten opiewa na kwotę 960 zł, dotyczy on jednak dorobienia 3 sztuk szyb. W związku z tym za wartość wyrządzonej przez oskarżonego szkody – zniszczenia dwóch szyb – należało przyjąć 2/3 tej kwoty, tj. 640 złotych (k. 178).

Ponadto, mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony M. G. dopuścił się także czynu wypełniającego znamiona z art. 288 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 4 września 2016 roku przy ul. (...) na terenie osiedlowego parkingu dokonał uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) poprzez rozbicie przedniej szyby, wgniecenie i zarysowanie przedniej maski oraz zarysowanie przedniego zderzaka oraz uszkodzenia przedniego lewego reflektora – działają na szkodę R. S.. Wartość wyrządzonej przez oskarżonego szkody wyniosła 5.700 złotych (k. 182).

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu Ł. O. winy co do zarzucanego mu czynu. Jest on osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, nie działał pod wpływem błędu i – w ocenie Sądu - miał świadomość bezprawności swojego czynu. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi, a jego postępowania nie usprawiedliwiają żadne okoliczności ekstremalne. Przypisanie winy ww. oskarżonemu jest więc w pełni uzasadnione.

Oceniając stopień winy oskarżonego Sąd uznał, iż oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Nic nie usprawiedliwia jego zachowania, dlatego stopień jego winy jest znaczny. Oskarżony miał pełną świadomość swojego przestępczego działania.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu Sąd uznał za wysoki, mając na uwadze rodzaj naruszonego przez niego dobra, postać zamiaru, motywację oskarżonego, jak również okoliczności popełnienia czynu. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego wzbudza silną społeczną dezaprobatę. Znaczna społeczna szkodliwość czynu oskarżonego płynie również z działania przez niego umyślnie w zamiarze bezpośrednim, bez jakiegokolwiek racjonalnego powodu.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania także oskarżonemu M. G. winy. Jest on osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, nie działał pod wpływem błędu. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi, a jego postępowania nie usprawiedliwiają żadne okoliczności ekstremalne. Przypisanie winy ww. oskarżonemu jest więc w pełni uzasadnione.

Oceniając stopień winy oskarżonego, Sąd uznał, iż oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Nic nie usprawiedliwia jego zachowania, dlatego stopień jego winy jest znaczny.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu Sąd uznał za wysoki, mając na uwadze rodzaj naruszonego przez niego dobra, postać zamiaru, motywację oskarżonego, jak również okoliczności popełnienia czynu. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego wzbudza silną społeczną dezaprobatę. Działał on pod wpływem alkoholu, był bardzo agresywny, niszczył mienie pokrzywdzonych pod wpływem emocji. Znaczna społeczna szkodliwość czynu oskarżonego płynie również z działania przez niego umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Rozważając kwestie rodzaju i wysokości kary wobec oskarżonego Ł. O. Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., nadto Sąd miał na względzie, iż okolicznością łagodzącą była niekaralność oskarżonego, a także fakt, iż przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził chęć naprawienia szkody, zaś do okoliczności obciążających zaliczyć należało przede wszystkim wskazywany wyżej wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy.

Niekaralność oskarżonego Ł. O., jego ustabilizowana sytuacja życiowa i zawodowa, pozwalały na zastosowanie wobec niego art. 37a k.k., a w konsekwencji uwzględnienie wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie wobec oskarżonego uzgodnionej kary. Skoro bowiem oskarżony posiada stałe źródło dochodów z tytułu wynagrodzenia za pracę, celowym było orzeczenie wobec niego kary grzywny. I tak w ocenie Sądu, kara 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka jest karą sprawiedliwą, adekwatną do okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, do stopnia jego społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy oskarżonego. Kara ta w ocenie Sądu uświadomi oskarżonemu, że postąpił w sposób sprzeczny z porządkiem prawnym i jednocześnie powstrzymywać go będzie od kolejnych naruszeń. Orzekając karę grzywny w tym wymiarze Sąd miał również

na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w ramach prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie i cele prewencji generalnej, której zadaniem jest wyrobienie u sprawcy przekonania o nieuchronności kary. W ocenie Sądu kara ukształtowana w ten sposób będzie z jednej strony dla oskarżonego karą realnie odczuwalną, z drugiej zaś strony – nieprzekraczającą jego możliwości zarobkowych. Z uwagi na to, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny, w pkt II wyroku, zaliczył oskarżonemu Ł. O. okres zatrzymania w sprawie od dnia 4.09.2016 r. godz. 6:30 do dnia 5.09.2016 r. godz. 18:10. Jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 2 dziennym stawkom grzywny.

Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd, w pkt III wyroku orzekł wobec Ł. O. obowiązek naprawienia szkody w połowie na rzecz pokrzywdzonej Spółdzielni Mieszkaniowej (...). Wysokość środka kompensacyjnego Sąd określił na kwotę 550,99 złotych, tj. połowa wartości rzeczywiście poniesionej szkody, bowiem oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z M. G., drugą połowę zobowiązany będzie zapłacić drugi oskarżony. Orzeczenie wymienionego środka kompensacyjnego pozwoli oskarżonemu zrozumieć naganność własnego postępowania i będzie stanowić adekwatną reakcję na przypisany mu występki.

W dalszej kolejności Sąd rozważał kwestie rodzaju i wysokości kary wobec oskarżonego M. G.. Sąd kierował się przy tym również dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., nadto miał na względzie, iż okolicznością łagodzącą była niekaralność oskarżonego, a także fakt, iż przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia i wyraził chęć naprawienia szkody, zaś do okoliczności obciążających zaliczyć należało przede wszystkim wskazywany wyżej wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy.

Niekaralność oskarżonego M. G., jego ustabilizowana sytuacja życiowa i zawodowa, pozwalały na zastosowanie wobec niego art. 37a k.k., a w konsekwencji Sąd także wobec ww. oskarżonego uznał za uzasadnione uwzględnienie wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie wobec oskarżonego uzgodnionych kar. Oskarżony ten także posiada stałe źródło dochodów z tytułu wynagrodzenia za pracę, celowym było zatem również wobec niego orzeczenie kar grzywny. I tak za każdy z zarzucanych w akcie oskarżenia czynów, Sąd uznał, że sprawiedliwą i adekwatną będzie kara grzywny. Mając powyższe na uwadze Sąd, uznając M. G. za winnego popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, wyczerpujących dyspozycję przepisu z art. 288 § 1 k.k., w pkt IV, VI, VIII wymierzył wobec M. G. za dane czyny kary grzywny w tożsamyh wysokościach, tj. po 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Wymierzenie takich kar, zdaniem Sądu, jest adekwatne do okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, do stopnia ich społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy oskarżonego. Sąd miał również na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w ramach prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie i cele prewencji generalnej, której zadaniem jest wyrobienie u sprawcy przekonania o nieuchronności kary. W ocenie Sądu kary ukształtowane w ten sposób będą z jednej strony dla oskarżonego karami realnie odczuwalnymi, z drugiej zaś strony – ich wysokość nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego.

W pkt X wyroku na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu M. G. karę łączną grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Wymierzając karę łączną Sąd kierował się podmiotowo-przedmiotowym podobieństwem przypisanych oskarżonemu przestępstw, przy czym granice kary łącznej oscyływały pomiędzy wymiarem 100 stawek dziennych grzywny a 300 stawek dziennych.

Sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej, iż między przypisanymi oskarżonemu przestępstwami zachodził bardzo bliski związek czasowy – czyny zostały popełnione tego samego dnia, kolejno po sobie, a także ściśle podobieństwo podmiotowe (przestępstwa były przestępstwami umyślnymi) oraz tożsamość przedmiotowa – przypisane przestępstwa skierowane były przeciwko temu samemu dobru chronionemu prawem – przeciwko mieniu.

Nadmienić tu należy, iż przy wymiarze kary łącznej nie ma znaczenia stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości czynu. Pod uwagę należy brać przede wszystkim względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Inaczej rzecz ujmując wymierzając karę łączną pozbawienia wolności Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania

świadomości prawnej społeczeństwa. Kara powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Sąd miał tu na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „W orzecznictwie jak i w nauce prawa karnego uznaje się, że wymiar kary łącznej jest wymiarem dwuetapowym. W pierwszym etapie sąd wymierza kary jednostkowe, w drugim karę łączną. Wzgląd na społeczne niebezpieczeństwo przypisanych sprawcy czynów powinien być brany pod uwagę na pierwszym etapie wymiaru, czyli przy orzekaniu kar jednostkowych. W drugim etapie, przy określaniu wysokości kary łącznej sąd powinien dawać prymat dyrektywom prewencji indywidualnej i generalnej (...)” (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 28 listopada 1990 r. II KR 61/90, OSP 1991/11-12 poz. 292).

Wymierzając karę łączną Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Z tych względów Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji. Oparcie rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji kłóciłoby się z powyższymi celami prewencji indywidualnej i ogólnej i w rzeczywistości stanowiłoby dla oskarżonego formę swego rodzaju nagrody.

Biorąc po uwagę powyższe Sąd uznał karę łączną grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych za adekwatną w ustalonych warunkach przedmiotowej sprawy. Zdaniem Sądu kara łączna w tej wysokości w pełni realizuje swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec sprawcy i ma za zadanie zmobilizowanie go do postępowania w przyszłości zgodnie z normami prawnymi, utwierdzenie w jego świadomości potrzeby przestrzegania prawa i społecznie akceptowanych norm zachowań, a przede wszystkim powstrzymanie go przed powrotem na drogę przestępstwa, poprzez zaakcentowanie nieopłacalności wchodzenia w kolizję z prawem. Ustalając na nowo wysokość jednej stawki dziennej grzywny i określając ją w kwocie 20 złotych, Sąd miał na uwadze wskazania określone w art. 33 § 3 k.k. W ocenie Sądu tak ustalona stawka dzienna grzywny nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego, który uzyskuje dochody 2500 – 3000 zł. i jest kawalerem, osobą młodą i w sposób adekwatny uwzględnił jego sytuację majątkową.

Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec M. G. obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w wysokości 640 złotych – pkt V wyroku. Sąd orzekł także obowiązek naprawienia szkody wobec poszkodowanego R. S. w wysokości 5.700 złotych – pkt VII wyroku oraz zobowiązał oskarżonego do naprawienia połowy szkody wobec Spółdzielni Mieszkaniowej (...). Obowiązek naprawienia szkody w połowie Sąd orzekł także wobec drugiego oskarżonego. Wysokość środka kompensacyjnego Sąd określił na kwotę 550,99 złotych, tj. połowa wartości rzeczywiście poniesionej szkody, bowiem oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z Ł. O. – pkt IX wyroku. Orzeczenie wymienionych środków kompensacyjnych pozwoli oskarżonemu zrozumieć naganność własnego postępowania i będzie stanowił adekwatną reakcję na przypisany mu występki.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny, orzeczonej w pkt X wyroku, zaliczył oskarżonemu M. G. okres zatrzymania w sprawie od dnia 4.09.2016 r. godz. 6:30 do dnia 5.09.2016 r. godz. 19:20. Jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 2 dziennym stawkom grzywny.

W niniejszej sprawie Sąd nie znalazł podstaw, by zwolnić oskarżonych z ponoszenia kosztów sądowych. Oskarżeni bowiem są zatrudnieni i osiągają stałe dochody, nie mają nikogo na utrzymaniu. Na podstawie art. 633 k.p.k. Sąd rozłożył wydatki między oskarżonych na równe części oraz obciążył ich opłatami.

W konsekwencji w pkt XII wyroku na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od Ł. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które złożyły się wydatki w kwocie 180 złotych, a także opłatę w wysokości 200 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. W pkt XIII wyroku na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził zaś od M. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, tj. wydatki w kwocie 180 złotych, a także opłatę w wysokości 360 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.